

Зміст

Несподіванки в Колорадо-Спрінгс	4
А він не прийшов!.....	8
Та що ж це таке?!.....	12
Він забув про Різдво	16
Суцільні прикрощі.....	20
Прикрощі тривають	24
А що, як іще не збіг?	28
Дивний лист із дивної країни	32
Несподіване знайомство	38
Шкільний проєкт буває і таким!	44
А що таке «день святого Миколая»?	52
Дива мають траплятися	60

Несподіванки В Колорадо-Спрінгс

— Мамо, мамо-о-о-о! — щосили загорлав Джо. — Мамо! Ходи-но сюди!

Перелякана Еліс хутко забігла до кімнати сина.

— Що сталося? Тобі наснилося щось погане?

Утім, Джо зовсім не був схожий на хлопчика, який прокинувся з поганим настроєм.

— Мамо, ось поглянь, яку я знайшов торбу з подарунками!

Еліс аж рота роззявила від здивування. Тим часом син із захватом розгортав пакунок за паунком.

— О-о-о! Цукерки! Шоколадні! І мандаринок повнісінька торбинка! І машинка з дистанційним управлінням! — викрикував Джо. — Дякую, дякую!

Хлопчик зістрибнув з ліжка і рвучко обійняв маму.

Еліс поглядала то на сина, то на купу подарунків на його постелі.

— Мамо, а навіщо ти поклала все це мені під подушку? Он цукерки розтанули.

— Я нічого не розумію! — не могла отямитися Еліс. — Де ти все це взяв?

— Ой, мамусю, ти жартуєш?! — розсміявся Джо. — Чи, може, це якась нова традиція робити подарунки?

Аж раптом хлопчик похопився.

— Стривай! Але ж сьогодні лише дев'ятнадцяте грудня. А мій день народження аж за два місяці. То з якого дива оце все?

— Я не знаю, синку... Я не знаю!

Еліс і справді нічого не розуміла. Ось вони — цукерки, фрукти, іграшки. Усе це їй аж ніяк не ввижається. Але вона точно нічого не купувала.

— Джо, ану зізнавайся! Ти що, витратив на все це свої кишенькові гроші? — суворо запитала Еліс.

Джо витріщився на маму.

— Я? Ти вважаєш, що я сам собі це купив? Та ще й спав на оцьому всьому пів ночі? Ото мені більше нема чого робити! — обурився хлопчик. — Скажи краще, що не хочеш зізнатися, звідки взялися ці подарунки. Не хочеш — то й не треба!

— Але Джо! — спробувала заперечити Еліс.

Проте її син, жуючи величезну цукерку, почимчикував сходами вниз, на кухню.

Цього дня в молодшій школі Святого Антонія містечка Колорадо-Спрінгс до навчання всім було геть байдуже. Учні, прокинувшись зранку, відчували, що їм щось муляє під головою. Зазирнувши під подушки, здивовані діти побачили величезні пакунки. А в тих пакунках — цукерки, фрукти, іграшки та всілякі приємні дрібнички!

Малеча радісно верещала й дякувала батькам. А вони ж усі як один терли очі й не могли зрозуміти, що це за дивовижа така.

І тільки Вільям О'Браєн ходив злий і невеселий. Зранку він знайшов під подушкою замашну різку. Тож тепер намагався зрозуміти: хто це так з нього пожартував?

«Можливо, старший брат, — думав Вільям, пригадуючи, що тільки-но позавчора вони з ним серйозно посварилися. — Генрі не з тих хлопців, які прощають образу».

Але Генрі й не з тих хлопців, які полюбляють дурні жарти. Спіймати молодшого брата десь за сараєм і перевірити в дії якийсь бойовий прийом — так, це Генрі може. А от підсовувати палиці під подушку? Ні, тут таки щось не те...

Вільям прислухався до веселих розмов однокласників, які один перед одним вихвалялися подарунками, знайденими зранку під подушкою. І нарешті дійшов висновку, що це не Генрі взяв його на кпини. Це хтось інший. Але хто?!

А Він не приїшов!

Сергійко плентався до школи й думав: тепер він точно знає, що означає вислів «коти на душі шкребуть». Так сумно йому ще зроду не було. Хлопчик сердито тер очі: не вистачало тільки розплакатися. Ще рік-два тому він би так і вчинив. Але вісім років не той вік, коли можна рюмсати посеред вулиці. Соромно вже якимось.

Аж тут із сусідньої вулички вигулькнули близнюки Віталік і Валентин.

— Привіт! — поздоровкалися вони в один голос.

Але сказали вони це так сумно, що Сергійко припинив розглядати на асфальті сірий сніг, змішаний з піском і сіллю, і подивився на братів.

Ті похнюпили носи й ледь стримували сльози.

— Що з вами? — поцікавився Сергійко. — Ви ж самі на себе не схожі!

— На себе подивися! — буркнув Валентин.

— А все-таки?

— Ну... Ти знаєш, який сьогодні день? — спитав Віталік.

— Вівторок, — похмуро відповів Сергійко.

— Не корч із себе дурня! — обурився Віталік. — Сьогодні День святого Миколая!

— І що з того? — сердито пробурмотів Сергійко.

Річ у тому, що ще зранку хлопчик вирішив, що День святого Миколая — найгірше свято в році й він більше ніколи йому не радітиме.

— А те, що нам Миколай не приніс нічого. Геть нічого! — зітхнув Віталік.

Сергійко здивовано зиркнув на близнюків.

— Розумієш, ми, звісно, не янголи. А святий Миколай приходить тільки до ду-у-уже чемних дітей. Це всі знають. Але ж і в минулі роки, ну... всяке бувало. Та подарунки він приносив. А сьогодні — порожньо, — поскаржився Валентин.

— Хоч би різку під подушку поклав. Ми б зрозуміли, що треба бути більш чемними. Але щоб зовсім нічо-о-ого! Він просто взяв і не прийшов! — На очах Віталіка все-таки забриніли сльози.

— Стривайте, хлопці! І вам нічого? — з прикрістю і здивуванням перепитав Сергійко.

— Що означає «і вам»?

— Таж і в мене — порожньо. Нічогісінько. Навіть натяку на подарунок.

— Справді прикро й дивно...

Утім, образилися й здивувалися не лише Сергійко і близнюки. Невеселими й розгубленими прийшли до школи геть усі учні. Виявляється, святий Миколай цьогогоріч забув про них. Навіть обгортки від цукерки ніхто не знайшов. І це було дуже прикро.

Які вже там уроки? Учителі ще ніколи не бачили таких похмурих учнів. Дівчатка час від часу витирали сльози. Хлопці відвертали сердиті обличчя до стіни. Не чути було ні сміху, ні жартів. Здавалося, що учні прийшли не на звичайний шкільний урок, а до якоїсь нудної дорослої установи.

